

Bussen rijden af en aan. Om de 10 tot 15 minuten komt er altijd wel weer een van de lijn die je nodig hebt langs. Bij de oude bussen, waar ik er vanmorgen een van had, rammelt en kraakt alles. Op de versnellingspook zit zoveel ruimte dat de chauffeur werkelijk zit te roeren om de juiste versnelling te vinden. En als hij hem dan gevonden heeft, kraken de tandwielen omdat er geen synchronmes meer in de bak zit.

Rond 18u00 ben ik “thuis”, weer met lijn 83. Kosten: 10 RUR, ongeacht de afstand of tijd die je in de bus zit. De prijs staat van buitenaf goed leesbaar op het zijraam geplakt.

“Thuis” natafelen in Krasnojarsk

Er is een vriendin van de familie op visite. Zij heeft vroeger Duits gestudeert, maar spreekt dit gebrekkig omdat zij het nooit gebruikt. Maar wij komen er wel uit. Zij staan er op dat ik savonds mee eet. Er is kip, vis, rijst en salade, en er word een fles wijn open gemaakt. Na het eten komt er Vodka en Chinese rum op tafel. We praten en lachen. Zij zijn verbaast dat ik niet getrouwt ben. Maar geen paniek, want zij weten nog wel een goede vrouw voor mij, en de foto's worden tevoorschijn getoverd haha!

Om 22u00 houd ik het voor gezien en ga, moe en rozig van het wandelen, naar bed. De buitenlucht en vodka doen mij binnen 5 minuten in slaap vallen.

Zondag 23 maart (dag 9)

Om 9 uur opgestaan. Ontbijt: rijst met kip, brood met kaas en knoflook. Beetje pittig smorgens vroeg, maar wel lekker. Dan om 10 uur weer met de bus naar de stad.

Het valt op dat alle winkels hier op zondag gewoon open zijn, en rond de middag is het weer behoorlijk druk op straat.

Ik tref het, want ook vandaag is het mooi weer, zowaar nog warmer als gisteren. Wandelen en fotograferen.

Veel, vooral jonge mannen, lopen hier met flessen bier op straat die zij in een van de vele kiosken kopen.

Uit de luidsprekers op straat, die overal hangen, klinkt vrolijke volksmuziek. Wat ook opvalt is dat de straten netjes schoon zijn, geen rotzooi. Maar wel overal afvalbakken.

Oud huis in het centrum van Krasnojarsk

In een café'tje waar ik smiddags een biertje drink, is het weer zover. Een ober, die Engels spreekt, vraagt waar ik vandaan kom en wat ik hier dan doe. "Vakantie, met de trein van Moskou naar Vladivostok" leg ik uit. Dan gesmoes met de serveersters achter de bar. Onderzoekende blikken en gegiechel, alweer.....

Een paar mannen aan een tafeltje verderop drinken vodka met vruchtensap en schijfjes citroen.

In Krasnojarsk is, in tegenstelling tot de andere door mij bezochte steden, in bijna alle restaurants en café's een rookverbod.

De avond breng ik thuis door, en ga op tijd naar bed.

Morgenochtend vertrek met de trein naar Irkoetsk.

Maandag 24 maart (dag 10)

Om 08u14 M.T. (12u14 P.T.) zal m'n trein vertrekken. We nemen een taxi naar het treinstation, waar wij veel te vroeg aankomen.

Rond 11u50 komt hij het station binnen rollen. Dit is hem. De echte "РОССИЯ", treinnummer #002. Deze legt echt het hele traject van Moskou naar Vladivostok in een keer af, 9.288 km!

Plaatsbewijs en paspoort controle bij de provodnitsa, dan instappen. We nemen afscheid en ik bedank de mensen voor hun gastvrijheid.
Dit is echt “de echte ROSSIA”! Mooie gordijnen met borduursels van gebouwen en steden.

Gordijnen in de [РОССИЯ](#) (Russia)

En dan rollen wij, zonder schokken of stoten, langzaam het station van Krasnojarsk uit, over de brede rivier Jenisjee, op weg naar Irkoetsk. Vanuit de trein heb je een mooi uitzicht over de stad en de heuvels. De provodnitsa komt om m'n plaatsbewijs vragen, en neemt deze zonder verdere uitleg mee. Weer een Zwitsers ticket.....
Ik zal vanmiddag wel eens vragen hoe dat zit, want mijn plaatsbewijs van Irkoetsk naar Vladivostok zit daar namelijk ook bij.
Het landschap flitst ondertussen voorbij.

M'n coupégenoot is een nette Russische man, die er zo te zien al een tijd in zit. Waarschijnlijk heeft hij ook meer ervaring als ik, want hij draagt een korte broek en loopt op badslippers. Het is namelijk weer bloedverziend heet binnen. De trein zit behoorlijk vol. Mensen die een lange reis maken, dat kun je zien. Zij hebben van hun coupé écht hún kamertje gemaakt, en dragen makkelijke kleding zoals jogging-pakken.

Ik besluit een kijkje in de restauratie te nemen, en vraag aan de provodnitsa welke kant ik op moet gaan. Zij wijst mij de richting en verteld dat het de derde wagon is.

Eerst 2 personenwagens door wachelen, dan het restaurant.

Wat ik daar aantref is echt leuk. Het interieur is mooi en romantisch. Het lijkt net of je een 5-sterren restaurant binnen wandeld.

De wat oudere serveerster zag waarschijnlijk al dat ik buitenlander ben, en bracht een Engelse menukaart.

Ik bestel een biertje, en kip met aardappelpuree en salade. En alweer smaakt het prima!

Ondertussen zijn wij even gestopt op een stationnetje. Vanuit het raam zie ik hoe een oude vrouw komt bedelen bij de trein. Van de provodnitsa's krijgt zij een zakje brood, en een plastic tasje met kranten, die zij waarschijnlijk zal proberen te verkopen. Wat een verschillen zijn er toch op de wereld realiseer ik mij als ik dit zie.

In de restauratie hangt een ongedwongen sfeer, die je eigenlijk zelf zou moeten proefen om het te begrijpen.

Restauratiewagon in de "ROSSIA"

Dit geldt eigenlijk voor de hele trein. De meeste mensen liggen op bed te lezen of doen een dutje, moe van de lange reis en de cadans van de trein.

Anderen staan in het gangpad en kijken naar buiten of roken een sigaretje voorin de wagon.

Ik geniet van de rust in-, en het uitzicht vanuit de restauratie.

Er komen 2 Russische mannen bij mij aan tafel zitten. We beginnen een gesprek. Dit is de *Rossia*. Mensen zitten vaak dagenlang in deze “echte” trein.

We stoppen op het station van **ИЖАНСКА**. Op het perron staan weer plaatselijke mensen die hun koopwaren uitgesteld hebben. Bij hun kun je brood, bier, frisdrank en andere benodigdheden voor onderweg kopen.

Gezellig druk op het perron

Het is gezellig op het perron. Mensen stappen na uren in de trein gezeten te hebben even uit, wandelen rond en doen inkopen bij een kioskje.

Er bevindt zich ook een groep van ongeveer 10 Duitsers, oudere leeftijd, ergens in de trein. Lijkt mij niets om zo'n reis met zoveel personen te maken. Beter alleen of met z'n twee. Ik merk zelf dat je dan snel in aanspraak komt met mensen, en dat is leuk. Iedereen heeft zijn of haar verhaal. De mensen stellen zich netjes voor. De eerste vraag is altijd: “Waar komt U vandaan en wat doet U dan hier?”. Als ik het uitgelegt heb, vaak met behulp van m'n woordenboekje, raak je vanzelf aan de praat. En dan wordt het gezellig. Vaak met een borreltje erbij haha.

Ze noemen dit, ook de Russen, niet voor niets de “Vodka-train”!

De eerste 3 trajecten viel het wel mee. Maar in deze echte Rossia merk je dat hij z'n naam wel eer aan doet. Veel mensen zitten al dagenlang (vanaf Moskou) in deze trein. En in de loop van ochtend komen de eerste flessen al op tafel. De vrouwen drinken meestal thee **чай** (tsjaj) of vruchtensap.

Savonds ga ik weer naar het restaurant, waar het gezellig druk is. Bijna alle tafeltjes zijn bezet. Ik schuif aan en bestel een wijntje.

Ik eet vis met aardappelpuree en salade.

Na het eten nog een paar vodkaatjes, en daarna lekker slapen.

M'n bed in de coupé. Zelfs op het kussensloop staat "Rossia"

Dinsdag 25 maart (dag 11)

Om 00u45 M.T. (05u45 P.T.) word er op de coupédeur geklopt. Opstaan! Over een uur zullen wij Irkoetsk binnen rollen.

Irkoetsk (**Иркутск**) ligt 5.185 km oostelijk van Moskou.

Het is koud maar mooi weer als ik uit de trein stap.

Op het perron staat Dmitry al te wachten met het bekende bordje in zijn hand.

Wij maken kennis en roken een sigaretje alvorens in zijn auto te stappen.

Ook het stationsgebouw van Irkoetsk is prachtig, zoals in de andere steden.

Het is nog vroeg, dus rustig in de stad.

Wij rijden naar Listvianka, een klein plaatsje aan het Baikalsee, ongeveer 60 km vanaf Irkoetsk. Hier zal ik vandaag en vannacht verblijven in een homestay.

Listvianka is zeg maar het Volendam van Rusland, zomers toeristisch, swinters uitgestorven.

Aangekomen maak ik kennis met de mensen waar ik in huis ben, ga mij opfrissen en daarna wandelen.

Het is 10 graden onder nul, maar prachtig weer.

Ik krijg trek in koffie, maar de café's zijn nog dicht. Heb ik weer haha!

Maar omdat het toch aardig koud is, besluit ik even naar huis te lopen en daar dan een koffie te drinken. In de keuken staat een heetwaterketel, waar ik met mijn oploskoffie een bakje uit tap.

“Mijn huisje” (Homestay) in Listvianka aan het Baikalsee

Daarna weer wandelen en het gebruikelijke fotograferen. Het Baikalsee is nog bevroren met een dikke laag ijs, ongeveer 80 centimeter zo vertelde Dmitry mij vanochtend. Er word zelfs met auto's overheen gereden, de kortste weg naar de overkant.

Smiddags ga ik lekker iets eten in een tentje, vino'tje erbij.

Slaapkamer in Listvianka

Moe van het wandelen, de frisse lucht en de belevenissen houd ik het voor vandaag voor gezien en ga naar huis.

Daar komt savonds de man des huizes binnen met een plank "Omul" vis. Deze vissoort komt alleen in het Baikalmeer voor, nergens anders ter wereld.

OMUL vis

De vis word gefileerd, open gehouden met stokjes, gezouten en daarna gerookt. Hierna moet de smaak nog enkele dagen intrekken, alvorens het gegeten word.

Woensdag 26 maart (dag 12)

Smorgens om half 8 opgestaan. Ik heb weer geslapen als een Russische beer. Dat lukt best na de hele dag buiten lopen en een paar vodka'tjes.

Het is mooi weer buiten, dus even een cigaretje, wel koud.

Op gemak douche en rugzak inpakken, of zeg maar gerust volproppen.

Om 8u45 staat het ontbijt klaar: gebakken eitjes, brood, jam en koffie.

Ik ben er weer klaar voor.

Ik loop naar de overkant van de weg en geniet van het uitzicht over het bevroren Baikalmeer. Het meer bevat 25 % van al het zoetwater ter wereld, heeft een kustlijn van meer dan 2000 kilometer en is op sommige plaatsen 1600 meter diep!

Zonsondergang aan het Baikalmeeer

Om precies 10 uur, zoals afgesproken, is Dmitry er om mij op te halen. Maar niet alleen, en ook rijdt hij niet zelf. Degene achter het stuur is zijn vriend, zo verteld hij met een flesje bier in zijn hand.....

Hij legt het uit. Een paar weken geleden is er een vriend bij een verkeersongeval om het leven gekomen. Dit wordt volgens oude Russische tradities een paar weken later herdacht en gevierd met een feest, waarbij dus (te) veel eten en drank wordt genuttigd. Hij heeft vannacht ook niet geslapen, en dat valt hem aan te zien haha.

Wij vertrekken naar Taltsi, een openluchtmuseum tussen Listvianka en Irkoetsk. Zeg maar de “Zaanse Schans” van Rusland.

Hier wandel ik 3 uur rond met Dima, die mij van alles verteld. Tussendoor foto's. We drinken nog een frisje en vertrekken naar Irkoetsk. Hij is een prima gids, echt waar!!!

Openluchtmuseum in Taltsi

Aangekomen bij de homestay stelt de vrouw des huizes zich voor als Elena en heet mij welkom. Bij de voordeur doe ik m'n schoenen uit en loop achter haar aan. Zij wijst mij de kamer, die werkelijk prachtig is, de badkamer en het toilet. Ook krijg ik een huissleutel van haar, omdat zij zelf smiddags moet werken.

(Homestay) Kamer in Irkoetsk

Het is prachtig weer, dus ik ga meteen de stad in om te wandelen. Slapen doen we snachts hé!

Eerst eettentje gezocht. Salade en een biertje. Dan wandelen.

Smiddags rond 17u00 even naar huis. Half uurtje zitten, toilet en klein vodka'tje.

Dan de stad weer in, foto's maken. Savonds eten in leuk restaurant, tomatensoep met kaas, en kipfilé met aardappel pannenkoekjes.

Als ik terug loop naar “huis” en van plan ben naar bed te gaan, kom ik nog een café tegen. Toch nog even binnen kijken... Rustig, maar gezellig. Koffie, gebak of een drankje vraagt een vriendelijke jufvrouw. Ik neem CTO (100) gram vodka, goed slaapmutsje voor straks, en schrijf in m'n dagboek.

Een paar serveersters staan met hun rug naar de muur de zaak in te kijken en geven een glimlach. De gezichten van de mensen veranderen langzaam, hoe oostelijker dat je komt.

Morgen vertrekt m'n trein om 07u20 P.T. Het station is aan de overkant van de “Angara” rivier. Ik besluit naar huis te gaan. Het is pas 20u30, maar ik ben moe van het sjouwen door de steden. Nog even rugzak praktisch volproppen, klein slaapmutsje en dan liggen.

Donderdag 27 maart (dag 13)

Om 5u00 uit de veren. Nog even voor de laatste keer douchen. De eerstvolgende mogelijkheid is pas weer in Vladivostok, zondag dus. Om 6 uur heeft Elena ontbijt voor mij gemaakt: twee boterhammen met cervelaatworst, thee, vruchtensap en yoghurt (van Campina!).

Iets over half 7 staat Dima voor de deur. Ik neem afscheid, we vertrekken. We zijn op tijd op het station, de trein staat er nog niet. Maar nog geen 5 minuten later komt hij binnen rollen. De “**Rossia**”, **trein #2**, zal mij de vijfde en tevens laatste etappe van 4.103 km naar Vladivostok brengen. Ongeveer 72 uur zal hij hier over doen. Wagon #9, plaats #5. Precies dezelfde als het traject van Krasnojarsk naar Irkutsk.

Ticket- en paspoortcontrole bij de ingang, zoals gebruikelijk, maar nog even wachten met instappen. De coupé word opgeruimd.

Er stapt een Nederlands stel uit, jongen en meisje. Dima staat alweer klaar met zijn naambordje en begroet zijn nieuwe gasten.

“Goede morgen”, we geven elkaar een hand, en wensen mekaar een prettige voortzetting van de reis.

Dima wil wachten totdat ik in de trein zit, maar ik zeg hem te vertrekken met zijn gasten. Ik bedank hem, we nemen afscheid.

Als de trein net is vertrokken volgt hetzelfde ritueel: beddegoed, flesje water en een doosje met koekjes worden door de provodnitsa uitgedeelt.

Na 1½ uur vang ik een eerste glimp van het Baikalmeer op. Hier rijden we zuidelijk langs. Het uitzicht is geweldig omdat de trein langs de berghellingen kruipt.

Als we om 9u30 een paar minuten stoppen op een stationnetje word de trein bestormd door een aantal vrouwen. Zij hebben mandjes en tassen vol met “Omul” vis.

“Mandje vol vis”

Het zijn echte “viswijfies” want de één schreeuwt nog harder als de ander. Reizigers kopen wat vis. Als de deur word gesloten en wij weer vertrekken, is de hele wagon vergeven van de vislucht. Maar het ruikt heerlijk!
Ik hoop dat de foto’s vanuit de trein een beetje lukken, want de ramen zijn aan de buitenkant niet al te schoon.
De omgeving is prachtig, zo veel natuurschoon. Aan de linkerkant nog steeds het meer, rechts de besneeuwde bergen. Wat is Nederland toch klein en ver weg denk ik als ik van het uitzicht geniet.

IJsvissers op het Baiaklmeer

Het is alweer gezellig in de trein. Ondanks dat het pas half 11 is, zitten de meeste mannen aan een biertje en kletsen wat op gedempte toon. Anderen zitten te smullen van de zojuist gekochte vis.

Ik heb een coupé voor mij alleen, maar dat zal nog wel veranderen.

We zitten ondertussen in de provincie “Burjatië”. De eerste stad waar we zullen stoppen is Oelan Oede. Vanaf hier buigen er treinen zuidwaarts af naar Ulaan Batar in Mongolië.

Na 4 mokken koffie besluit ik ook maar eens een biertje te openen.

Inmiddels hebben we het Baikalsee verlaten en rijden nu langs een bevroren rivier, de “Selenga” genaamd. De zon schittert op het ijs, oogverblindend.

Ik koop twee biertjes bij een oud vrouwtje die met haar boodschappenmandje door alle wagons loopt. En lees wat in m’n engelse boek “Baghdad trucker, geschreven door een chauffeur die in de 70’er jaren naar het Midden-Oosten reed.

Op de autoweg waar wij nu evenwijdig aan rijden, zie je bijna echt geen auto. Het woord file kennen ze hier nog niet.

Ik begin nog iets in de gaten te krijgen. Op de eerste 3 trajecten vanaf Moskou werd er nog wel regelmatig gestopt op een station. Maar de “chauffeur” van de Rossia blijft aardig zitten. We zijn nu al 5uur en 40 minuten onderweg, met één stop van een paar minuten.

Hier en daar een dorpje of klein stadje, verder één grote prairie.

De provodnitsa bakt in hun keukentje een eitje op een piepklein fornuisje. Leuk gezicht in zo’n rijdende trein.

Na 6 uur en 3 kwartier rollen we om 14u05 P.T. het station van Oelan Oede

Улан-Удэ binnen. Het is er mooi, niet echt druk op het perron.

Treinstation van Oelan Oede

Veel reizigers stappen uit om na lange tijd een frisse neus te halen. Weer veel foto's maken.

Als ik weer terug kom in de coupé, komen er 2 mannen binnen. Mijn medereizigers. Zij geven mij een hand en stellen zich netjes voor: Grigori & Andrej.

Ik maak ruimte zodat zij plaats kunnen nemen. We praten wat, in het Russisch, ik met m'n boekje erbij. Zij wonen in Chabarovsk. Ik draai een tabakje voor ze, die we gezamenlijk gaan roken in de kop van de wagon. We drinken een biertje, en wennen langzamerhand aan elkaar.

We rijden weer over de taiga, heuvels en bossen, oneindig uitgestrekt...

Andrej (links) & Grigori (rechts)

Hier leven, zo vertellen de jongens, nog beren en wolven. “Of dat in Nederland ook zo is” vraagt een van hen. “Ja” antwoord ik, “in de dierentuin”.

Het is onderhand 16u35 P.T. (11u35 M.T.) en het zal nog even duren voordat we om 14u32 M.T. even 19 minuten kunnen “luchten” in Chilok **Хилок**.

Wel nog een tussenstopje van 2 minuten in Petrovskij Zavod

Петровский Завод om 12u02 M.T.

Het landschap is hier echt verlaten, ontzettend ruig, geen huisje te zien. Onwijs mooi uitzicht.

Om precies 12u02 het tussenstopje. Even snel een paar foto's uit de geopende wagondeur. De treeplanken worden niet uitgekapt, we blijven binnen.

Als we weer rijden krijg ik een sms van Peter Scheffer. Ik antwoord. Hij is verbaast dat mijn telefoon het hier doet. Leuk hé.

Er ligt nagenoeg geen sneeuw meer. Wel hier en daar een klein bosbrandje.

Zes uur, ik ga naar het restaurant. Eerst even lekker eten. Het uitzicht is mooi van hier uit.

Ik neem een soep, die smaakt lekker. Daarna kip met patat en salade, ondertussen genietend van het uitzicht.

Restauratiewagon

Waar maak je het mee dat de wereld aan je voorbij flitst terwijl je zit te eten? Langzaam begint het buiten te schemeren. Weldra zal de duisternis over de uitgestrekte taiga vallen. Nederland lijkt nu nog verder weg.

Aan het tafeltje naast mij zitten 2 provodnitsa een soepje te eten.

Voor mij zitten 2 Engelsen uit Yorkshire, daar naast 3 dronken Russen. Iets teveel vodka hé.

Maar na het eten bestel ik ook 100 gram.

Weer een mooie dag vandaag. Zoveel belevenissen, mensen en uitzichten. Zoals alle dagen is ook deze onvergetelijk.

De Russen hebben weer nieuwe vodka en bier op tafel staan, dus die kunnen ze op het eind van de avond opvegen.

Ik ga zo afrekenen, want over 10 minuten zullen we stoppen in Chilok.

Ik sprak even met de Engelsen. Zij zijn in Amsterdam al begonnen met treinen.

Eerst 2½ dag naar Moskou, van daaruit zonder tussenstops naar Vladivostok!

Ik rook een cigaretje op het “balkon” en praat wat met mensen daar.

M'n coupé genoten leggen een kaartje.

Vrijdag 28 maart (Dag 14)

Om 9u00 opgestaan. We staan stil op een station, 25 minuten. Dus meteen maar even luchten. Lekker, de frisse buitenlucht.

Andrej telefoneert naar huis. “In Chabarovsk sneeuwt het”, zo vertelt hij.

Als we weer rijden drinken we koffie en ontbijten we samen.

Het is nog rustig in de trein. Buiten schijnt de zon en flitst het woeste landschap voorbij.

Om 4u32 M.T. stoppen we even in Zilovo **Зилово**, 6.670 kilometer vanaf Moskou.

Als we weer rijden, zitten de jongens alweer te kaarten en loopt “mama” met haar boodschappenmandje alweer door de trein. We kopen een biertje en pistachenoten bij haar. Zij sjouwt de hele trein door. Bijna 27 uur hebben we er nu op zitten vanaf Irkoetsk.

In het enkele dorpje dat wij passeren zijn, op de hoofdweg na, alleen maar onverharde wegen. In de winter modder, zomers stof.

We maken om 06u34 M.T. (12u34 M.T.) een kleine stop in Ksenevskaj, een iets langere van 15 minuten om 14u28 P.T. in Mogotsja **Могоча**.

Lekker om na 5 uur treinen weer even buiten te wandelen. Paar foto's maken.

Mensen kopen er drinken of kleinigheden bij de kioskjes op het perron, anderen roken een sigaretje bij de uitgang van de wagon. Na 15 minuten gebaart de provodnitsa dat we in moeten stappen.

Uit sommige coupe's klinkt weer vrolijke volksmuziek. De provodnitsa is bezig met stofzuigen, de handgrepen en randjes in het gangpad afvegen en volle vuilniszakken wisselen.

Langzaam moet ik de mensen die mij voor gek verklaarden deze reis te maken gelijk geven. Je moet ook wel een klein beetje maf wezen om dit te doen haha.

Om 16u16 stoppen we op het station van Amazar **Амазар**.

Nieuwe steenkolen voor de Samovar

Een oud tractortje met daarachter een even oud aanhangertje geladen met steenkolen rijdt langs de trein en stopt bij de ingang van iedere wagon. Vervolgens wordt er uit de wagon een emmertje aangegeven dat door een oude vrouw in het aanhangertje wordt gevuld met de kolen om vervolgens weer naar binnen te verdwijnen. Nieuwe brandstof voor de samovar! Geweldig om te zien hoe dit gaat. Ook worden de watertanks weer gevuld. Als we weer rijden ga ik naar het restaurant waar ik een vodka bestel. Andrej en Grigori komen later, waarna we samen eten en drinken.

Ik was al een tijd op zoek naar KM-paaltjes langs de spoorbaan, maar ze staan er echt! We zitten nu 7.149 km van Moskou af.

En wederom valt langzaam de duisternis over het mooie verlaten landschap, een romantisch gezicht.

M'n reiswekkertje staat op P.T., m'n telefoon op M.T., makkelijk i.v.m. de treinschema's.

Nog 2.139 km te gaan, 36 uur...

Het is gezellig in de restauratie. De meesten hebben vandaag al een aardige borrel op.

De dames van de bediening hebben hun eigen tafeltje vlak naast het barretje.

Hier schrijven zij de consumpties op of maken een kruiswoordpuzzel.

De kok, een oudere man met een theedoek om z'n hoofd, komt er bij zitten en leest een krant. Ik drink nog een biertje van het merk Botsjka.

Sinds we de laatste stad hebben verlaten is er geen gsm-ontvangst meer.

Mama met haar boodschappenmandje is er ook bij komen zitten en drinkt een thee.

Ik betaal en neem nog een biertje mee naar de coupé.

Twee korte stops in Urusja en Skovorodino [Сковородино](#).

Om 19u21 M.T. een grotere stop in Magdagatsji, maar waarschijnlijk slaap ik dan al, dus even naar buiten word vandaag niks meer.

De eerste grote morgenochtend is om 00u58 M.T.

(06u58 P.T.) in (Belogorsk).

Ik zal m'n wekker maar even zetten, want daarna duurt het maar liefst weer 6 uur tot de volgende in Oblutsje.

De jongens vertellen dat de afstand over de weg van Chabarovsk naar Vladivostok 770 km is. Op de landkaart is het nog geen 15 centimeter!

De thermometer in het gangpad geeft weer 26 graden aan... Ik heb geen idee hoe hoog de temperatuur hier binnen zomers op loopt.

M'n coupé-maten leggen weer een kaartje. De stand word bijgehouden op de zijkant van een tijdschrift. Het is gezellig en heel rustig.

Half 12, ik houd het voor gezien en ga slapen.

Zaterdag 29 maart (Dag 15)

Om zes uur ben ik wakker, dus sta meteen maar op. Even een cigaretje, dan koffie halen. M'n maten slapen nog. Zeker laat geworden bij ze, hoewel ik daar niets meer van gemerkt heb.

Een uur later stoppen we in Belogorsk, 30 minuten lang frisse lucht happen.

Perron smorgens vroeg in Belogorsk

Ik wandel wat rond. Er stappen hier flink wat reizigers uit, daar voor in de plaats komen er weer nieuwe bij.

Mensen slepen met grote tassen en pakketten.

Oude vrouwtjes proberen hun waren te slijten aan de reizigers.

De schoorsteen van de samovar braakt zwarte rook uit.

Schoorsteen van de Samovar. Op iedere wagon staat er een

Conroleurs met hamertjes lopen aan weerskanten langs de treinstellen, postzakken worden weer uit- en ingeladen. Daar tussenin die malle Hollander op z'n slippers en met z'n eeuwige camera om z'n schouder.

Een half uur later is het alweer zover, we vertrekken en laten Belogorsk achter ons.

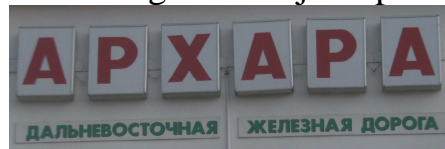
Nog 1.422 km te gaan tot Vladivostok, in 24 uur.

Het is druk bij de samovar. Er word water getapt voor koffie, thee of nudels.

Buiten schijnt de zon weer, dus het belooft een mooie dag te worden.

Vier kleine stops krijgen we in de komende 6 uur.

Eerst ontbijten, daarna nog een uurtje slapen.

Station Archara , Km-paal 8.080.

Nog 1.208 km te gaan in 19 uur en 3 kwartier...

Ik krijg het adres van Andrej in Chabarovsk. Hij wil graag de foto's zien, dus beloof ik een CD op te sturen.